

Snemalec Janez Hrovat in MKS , foto Klavdij Mlekuž

Poznam velike bele cvetove, ljubeč obraz,
čarobne sanje, stare, škripajoče poti, soj, ki
obdaja ostarele ptice, puščavo, posušene
struge, drget zapuščenih noči, molčanje neba,
okus sočnih sadežev, mir kamnitih templjev,
seno, ki izginja, vonj po znoju, smrti,
ljubezni... Vse to je za menoj.
In vse bolj čutim, da bo nekoč prišel dan,
ki ga ne bom več potreboval.
Morda že kmalu.
In tudi on bo pozabil mene.
In takrat... Takrat me počakaj, sonce.

Odlomek iz knjige alpinista Milana Romiha
"Takrat me počakaj sonce", samozaložba,
1992.

CREDO - kaj vse skriva v sebi ta beseda?

Ustvarjalci filma:

Scenarij in realizacija: MARJETA KERŠIČ SVETEL

Kamera: JANEZ HROVAT, Pavle Šribar, Aleš Belak

Himalajski posnetki: STIPE BOŽIČ

Montaža: GORAZD TODORVIČ

Glasba: RUDI PANČUR

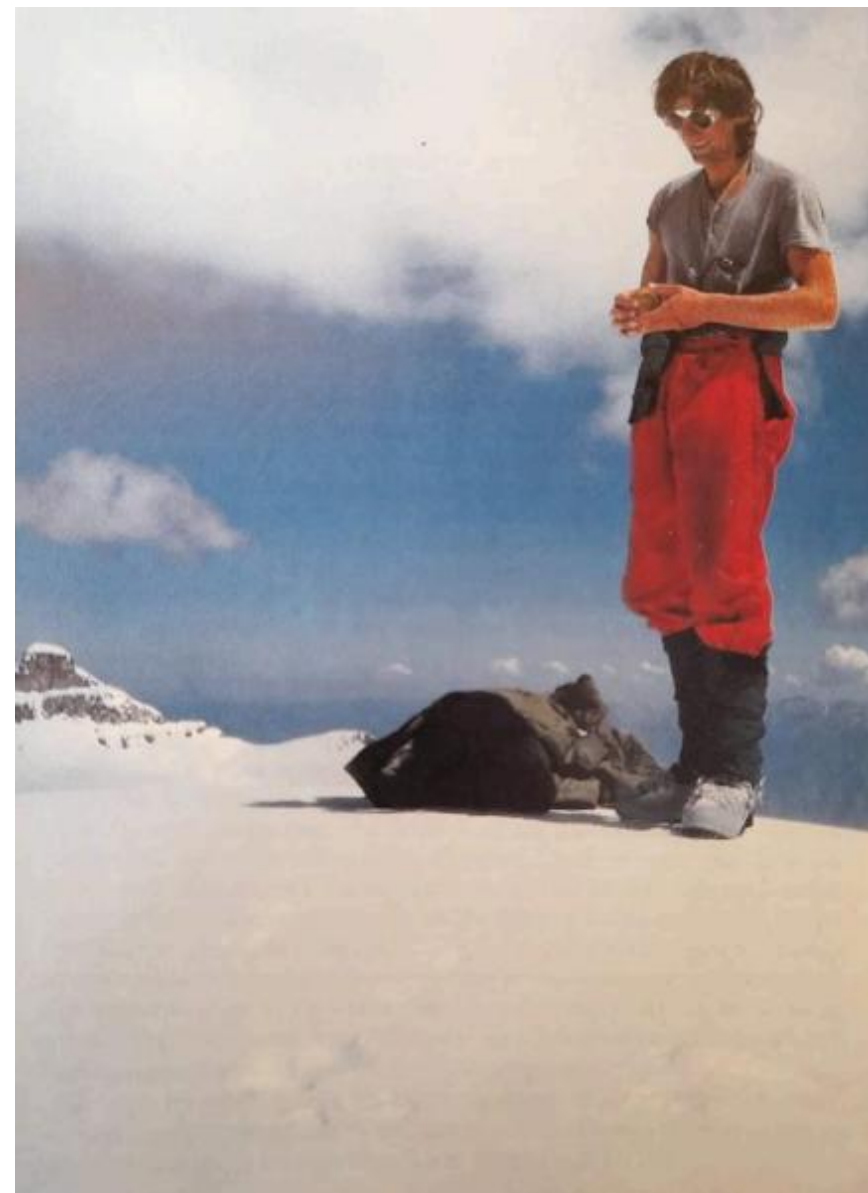
Vzgojno-izobraževalni program, urednica BARBARA VOLČIČ LOMBERGAR TV
SLOVENIJA, 1997

Film je prijazno posredoval arhiv TV SLO

Pripravila Neva Mužič, PR

Tehnično vodstvo Uroš Pust, dipl. ing. arh.

V knjigi so gore kot psihogeografski in
intimni prostori človeške duše.
Navdihneno pisanje. Redko tudi v
svetovnem merilu. Ne dvigne se vsak
od realističnega opisovanja do
poetičnih razsežnosti.

Milan Romih na vrhu šesttisočaka
Hualca. Med nebom in zemljo.

MKS v Dolomitih 2025, osebni arhiv

• DRUŠTVO •
FINŽGARJEVA
GALERIJA

Kdaj postane plezanje poezija?

Vabljeni v četrtek, 24. 9. ob 20. uri v
Finžgarjevo galerijo, Kolezijska 1, na
ogled filma po knjigi Milana Romiha.

Pogovor z režiserko MARJETO
KERŠIČ SVETEL kurira Neva Mužič.

Četrtna skupnost
Trnovo
Mestna občina
Ljubljana

DFG
Župnija Lj. Trnovo

Kroki: o razvoju gorniškega filma pri nas

Na kratko: kako približati gore ljudem, ki zaradi narave stvari ne morejo sodelovati pri dogodku samem?

O njih lahko pripovedujemo, napišemo knjigo, pokažemo fotografije ali film. In prav film je postal tako močno izrazno sredstvo, da se po vsem svetu rojevajo festivali gorniškega filma, nekaj najbolj zanimivih in kakovostnih filmov pa pristane tudi med dokumentarnimi prispevki svetovnih festivalov igranega filma, kot je to npr. letos v Benetkah. Slovenci pa smo morda edini narod, ki se ponašamo z dejstvom, da na začetku domače kinematografije stojita prav dva gorniška filma. Razvoj je nato tekel od amaterskih osmičk, televizijskih snemalcev do profesionalnih ustvarjalcev, ki se opirajo predvsem na sodobno tehnologijo, saj je lažja po teži in tudi po upravljanju. Gorniški film postane samostojno kulturno in festivalsko področje. Zato bi lahko rekli, da je slovenski gorniški film več kot podzvrst športnega filma. Je filmski zapis enega zelo pomembnega dela slovenske kulturne identitete – odnosa Slovencev do gora. Ta odnos sega od Triglava in Skalašev do Himalaje, od narodnega vprašanja do današnjih vprašanj človeka, narave, zgodovine in okoljske odgovornosti. V vse bogatejši tovrstni dediščini pa osrednje mesto ustvarjalcev pripada prav današnji gostji, Marjeti Keršič Svetel, ki je svoje mnogotere talente združila v predstavitev ne le gora, temveč tudi osebnosti, ki so z njimi povezane na športni ali umetniški način. In prav film CREDO je izstopajoč primer takšne kreativnosti.

Marjeta Keršič Svetel se predstavi

Rojena v Ljubljani, najprej sem na FF diplomirala iz zgodovine in etnologije (uradno sem prof. zgodovine in dipl. etnologinja). Nato sem še kot študentka zatavala na televizijo, sprva kot povezovalka programov, kasneje pa sem se usposabljala pri prof. Franu Žižku in prof. Igorju Koširju na področju veščin, potrebnih za ustvarjanje tv dokumentarcev.

Marjeta v pisarni vzgojno-izobraževalnega programa RTV SLO

Na TVS sem delala tako rekoč v vseh programskih segmentih, vodila kviz, komentirala športne prenose, pripravljala kratke reportaže za CNN, predvsem pa seveda delala od leta 1992 do 2002 avtorske oddaje GORE IN LJUDJE. Sprva v sodelovanju z režiserjem Stašem Potočnikom, kasneje pa sem večino oddaj ustvarila sama – kot "zasnova, redakcija in realizacija", saj mi statusa režiserja TVS ni nikoli priznala. Leta 2002 sem po ukinitvi oddaje GORE IN LJUDJE (bilo jih je 120, poleg tega pa še lepo število filmov in reportaž) ustvarila še štiri dokumentarce, potem pa sem se poslovila od televizije.

Od 2003 do 2016 sem predavala dediščinski turizem na višji in kasneje Visoki šoli za trajnostni turizem. Žal v Sloveniji s stroko interpretacije dediščine in naravni in kulturni dediščini naklonjenim turizmom nisem mogla dobiti zaposlitev, sem se pa zato leta 2008 zaposlila na Inštitutu za varovanje zdravja kot strokovnjak za strateško in klinično komuniciranje. Klinično komunikacijo in poučevanje le te sem s pomočjo mednarodne organizacije EACH študirala v tujini, z moduli na več medicinskih fakultetah. Sem članica CIPRA (nekaj let sem bila podpredsednica CIPRA INTERNATIONAL), Slovenskega etnološkega društva in EACH – Mednarodnega združenja za zdravstveno komuniciranje.

Z očetom Belačem pod steno.

Na Biotehniški fakulteti v Ljubljani sem opravila vse obveznosti magistrskega študija varstva naravne dediščine – razen zagovora magistrske naloge, zato nisem Mgs. Študij varstva naravne dediščine je deloma potekal na Birbeck College University of London, kjer sem spoznala stroko interpretacije dediščine in se ji za nekaj let povsem posvetila.

Mama me je naučila pogovarjanja z drevesi.